

[Per Federspiel.]

at det må forudses, at der foruden den allerede ydede støtte til Den asiatiske Udviklingsbank — som jo altså kun delvis er en kontant støtte — kan blive tale om støtte til andre lignende finansinstitutter. Kan ministeren oplyse, hvilke finansieringsinstitutter af lignende art der er tale om? Mig bekendt er det hele centraliseret igennem det såkaldte IDA, men det vil være interessant at høre, om der er andre aktuelle planer.

Lembourn: Jeg kan på mit partis vegne tilsige en velvillig behandling af lovforslaget. Det indgår jo som et helt naturligt led i vor samlede u-landspolitik. Vi er enige i, at man må have en sådan ramme, at man kan planlægge på tilstrækkelig lang sigt.

Det ville næppe være rimeligt at bruge denne anledning til en diskussion om u-landspolitikken, det hører måske snarere hjemme ved det næste forslag; derfor skal jeg nøjes med at tilsige vor velvillige behandling.

Skræppenborg-Nielsen: Det foreliggende lovforslag om teknisk samarbejde med udviklingslandene er vist det første lovforslag, vi har haft til behandling i folketinget efter finansudvalgets meget omtalte u-landsrejse. For mig er det helt givet, at denne rejse for dem, der deltog — selv om vi på blot 16 dage naturligvis ikke er blevet u-lands-sagkyndige eller u-landsspecialister — gør det noget lettere — det gælder i hvert fald for mig — at tage stilling til et lovforslag som det her foreliggende.

Det danske folk er vistnok — og heldigvis — et kritisk folk, og vi kunne da heller ikke vente andet, end at den rejse, finansudvalget foretog til visse u-lande, ville blive kritiseret, hvad den da også blev. Det var desværre for det meste en negativ kritik, der blev fremført imod denne rejse, en kritik, der forhåbentlig ikke medfører, at folketinget i fremtiden undlader at foretage rejser af lignende art, snarere tværtimod.

Vi er tit herinde ude at se med DSB, her mangler vi bestemt ikke noget; men det, folketingets medlemmer i almindelighed trænger til — det er min opfattelse — er at se, hvordan forholdene og vilkårene er i den meget store og meget brogede verden,

som vi bare er en lille bitte del af, en verden, der i allerhøjeste grad er i støbeskeen med alt, hvad deraf følger på godt og ondt, også for Danmark og det danske folk. Hvis det er meningen, at folketinget i praksis skal være det højeste organ her i landet — og det skulle gerne være meningen — så gælder det om, at vi får noget at se, at vi får lejlighed til at lære noget, at vi får mulighed for at få større udsyn, og i alle tilfælde bør vi ikke herinde nogen sinde falde om kuld for en ofte alt for billig kritik, heller ikke når det gælder rejser for folketingets medlemmer, rejser, der så afgjort må siges at være en del af deres arbejde.

Der er glædeligvis her i landet en større og større forståelse for, at også dansk u-landshjælp er nødvendig, og at det af mange grunde haster med den videre udbygning af denne hjælp. Men naturligvis, vi har stadig folk, der er modstandere af u-landshjælp og alt, hvad dertil hører. Selv om jeg så udmærket ved og er klar over, at vi endnu har bolignød og restfattigdom her i landet, noget, der snarest bør høre fortiden til, så er jeg helt og aldeles overbevist om, at hvis det var praktisk muligt at sende alle vore u-landshjælpsmodstandere og -skeptikere ud på en lignende rejse som den, finansudvalget foretog, så ville der ikke være én eneste modstander eller skeptiker tilbage her i landet, når de igen vendte hjem; så megen tillid har jeg i hvert fald til det danske folk, også til modstandere og skeptikere af dansk u-landshjælp.

Hvad var det da, vi for det meste så og oplevede i de u-lande, finansudvalget besøgte? For at sige det kort: en næsten grænseløs elendighed og nød, en helt utrolig primitivitet, en nedværdigelse af selve mennesket, så det batter. Hvis man tilfældigvis ikke selv havde set forholdene med egne øjne, ja, så ville man nok sige: det passer ikke, det kan ikke være rigtigt, det er utroligt, at mennesker blot få timers flyverejse fra København lever under sådanne forhold, og lad mig tilføje: desværre — jeg synes, det skal med — forhold, som efter min mening den hvide mand bærer sin meget store del af ansvaret for. Jeg er heller ikke bange for at sige: hvor burde vi egentlig skamme os alle sammen, hele bundtet, i det såkaldte civiliserede vesten,